אלא הכא בדרבה קא מיפלגי -But rather, here they are in a dispute concerning s'זבה reasoning.

OVERVIEW

The גמרא is discussing the ruling of ראב"י that גמרא נשבע על טענת עצמו. It is not clear what is meant by טענת עצמו. It cannot mean actually טענת עצמו without a תובע since he is a משיב since he is a שבועה since he is a אבידה. Originally רב answered that טענת עצמו refers to אבידה. The גמרא argued that by טוענו קטן there is no היוב שבועה. The גמרא answered that when רב said טוענו קטן he meant a גדול who במילי דאביו is considered a גמרא. The גמרא challenged this interpretation as well; if it is טוענו גדול then why is it considered a טענת עצמו; there is a תובע. At this point the גמרא answered אלא בדרבה קמיפלגי. It is not yet clear, however, what is meant by טענת עצמו. Is it a טענת גדול; or is it a טענת קטן? This is the מחלוקת between "רש", as our תוספות will explain.

The משנה in 1 מסכת שבועות states אין נשבעין לקטן וכו' אבל וקטן וכו' אבל טענת ח"ש. רב resolves 2 the apparent contradiction in the משנה; that נשבעין לקטן refers to a קטן who is בא בטענת אביו. Here too there is the same מחלוקת between "רש"י and תוספות, what is the meaning of בא בטענת אביו.

- פירש בקונטרס³ לעולם בטוענו קטן ודקא קשיא לך הא אין נשבעין על טענת קטן רש"י explained: indeed the claimant was a minor; and that which you had difficulty with, namely that if the claimant is a minor how can there be an oath; for there is no requirement to take an oath against a minor's **claim**; the answer to that difficulty is –

- הני מילי בבא בטענת עצמו אבל בבא בטענת אביו טענה חשובה היא This rule that אין נשבעין על טענת קטן applies (only) when the קטן is coming with his own claim; however when the קטן is coming with his father's claim, then it is considered a respectable claim and a שבועה is required in order to rebut it. It is nevertheless considered טענה עצמו, since the קטן is (merely) a קטן.

anticipates a possible difficulty with this interpretation. Once we assume that we

לח,ב (בסוף המשנה).

 $^{^2}$ שם מב,א.

⁴ See (end of) משנה שבועות לח,ב.

 $^{^{5}}$ שבועה understands s'בא explanation (see 'Overview') that if the בא בטענת אביו then the שבועה a מחייב.

are discussing a קטן הבא בטענת אביו, why does the גמרא continue? It seems we understand explains (according to 'רש"י, that it is necessary for the גמרא to continue; otherwise a question remains:

וכי תימא מאי טעמייהו דרבנן -

And if you will ask; what is the reason of the רבנך who maintain that he is not required to swear –

דאין סברא לומר דסברי דאף בבא בטענת אביו לית ביה ממשא - דאין סברא לומר דסברי דאף בבא בטענת אביו לית ביה ממשא For it is not logical to assume that the רבנן maintain that (even) when the סטן comes with his father's claim, his claim is worthless. It is assumed that the טענה חשובה also agree that סענה אביו is considered a סענה חשובה מסטל משרעה, and should require a שבועה if necessary. Why do the שבועה argue and maintain that a שבועה is not required? Therefore the אמרא concludes (according to רש"י) –

אלא בדרבה קמיפלגי -

But rather the ראב"י and ראב"י **disagree in** the ramification of s'רבה' explanation. This concludes תוספות citation and interpretation of s'יי explanation.

The apparent difficulty with s'" רש"י' explanation is that the גמרא סיוginally refuted the idea that מענת עצמו is referring to טענת קטן and maintained that טענת עצמו is referring to טענת קטן (which was subsequently challenged). If the גמרא intends to restore the original interpretation of subsequently challenged). If the אמרא intends to restore the original interpretation of '' אלא לעולם דטענו קטן', and go on to explain that since he is מגרא אביי, therefore it is a טענה חשובה אביר אביענת אביי makes no mention of it. אמרא שוו now explain why רש"י, nevertheless, interpreted the גמרא in this manner, despite the apparent difficulty with this explanation.

רש"י ראב"י אפוס דקרי ליה טענת עצמו דחקו להעמיד בטוענו קטן - And it appears that רש"י was forced to interpret the ראב"י between ראב"י מענת אם לוקת between ברייתא מול דפרייתא by a טענת בעמו ברייתא ידפר אבידה בייתא refers to it as a מענת במון מענת בייתא משיב אבידה ביידה משיב אבידה ווענו מענת עצמו מענת אבידה ביידה ווענו אבידה מוענו קטן in a case where he is מדול בטענת אביר.

תוספות, however, rejects s"רש"י interpretation:

אבל קשה דעיקר התירוץ חסר מן הספר -However it is difficult to accept this interpretation; for the essence of the answer (that it is a case of טענה, and since he is מענה בא בטענת אביו it is a מובה it is a מרא וובה is lacking in the text. The ישובה makes no mention of these ideas which רש"י.

⁶ See 'Thinking it over' # 1.

⁷ The נשבעין maintain that even though נשבעת קטן בבא בטענת על טענת (by פnerally (by שבועת, generally (by שבועת, since); however here (by a מודה במקצת) the ai is a משיב אבידה, for he has a כופר הכל since0.

תוספות asks an additional question (which challenges s'רש"י' assertion that a בא שרוספות asks an additional question (which challenges s'עם assertion that a בא שרוספות asks an additional question (which challenges s'יטבוע assertion that a מחייב שוא שרוספות אביו

רעוד דבהגוזל קמא (בבא קמא דף קו,ב ושם) ממעטינן נתנו כשהוא קטן ותבעו כשהוא גדול - And furthermore in פרק הגוזל קמא שריתא there is a ברייתא which excludes the requirement for שבועה השומרים in a case where the object was given to the when the owner was a minor, and the owner demanded it back when the owner was an adult. In this situation the שומר is not liable to take the oath of the difference (if he claims אנוכה, etc.) -

עד שתהא תביעה ונתינה שוין בגדלות -

Unless the claim and the giving are equal that it was done by adults. This concludes the citation from the מברא in מוספות.ב"ק continues –

- והוא הדין דמהאי קרא ממעט נתנו כשהוא גדול ותבעו כשהוא קטן we exclude the And the same ruling applies; that from this same פסוק we exclude the from a שומר in a case where the owner gave it to the שומר when the owner was a שומר and claimed it when the owner was a קטן אדול and claimed it when the owner was a קטן. "קטן will now explain what is meant by נתנו כשהוא גדול ותבעו כשהוא קטן

דהיינו כגון שנתן לו אביו ותבעו בקטנות -

תוספות offers his interpretation:

ונראה דהכי פירושא לעולם בגדול מיירי -

And it appears to תוספות that this is the explanation of the גמרא. Indeed we are discussing a case where the גדול is a גדול; as we were discussing until now –

אלא לא תימא דקרי ליה טענת עצמו משום דהודאת עצמו היא - אלא לא תימא דקרי ליה טענת עצמו משום דהודאת עצמו היא - However, you should not assume that it is called 'his own claim', because it is based on his own admission; that is not so, as the גמרא previously stated. Every מודה במקצת of מודה במקצת הודאת עצמו הודאת עצמו is based on הודאת עצמו.

אלא בדרבה קמיפלגי ולרבנן דבבנו מעיז טענת עצמו היא

But rather the reason it is considered טענת עצמו even though there is a claim

 $^{^8}$ The ברייתא ברייתא there derives it from the two כב, ו כב, (in (משפטים) (משפטים), which excludes a קטן, and ברייתא (there שניהם) which indicates (as רש"י explains there) that the giving and claiming are compared that in both instances the owner must be a גדול, עיי"ש.

⁹ The same היקש (mentioned in the previous footnote # 8) which requires that the נתינה (and מביעה be as a (seemingly) requires that both the נתינה and the תביעה be as a גדול (See שי"ף שי"ף).

 $^{^{10}}$ תוספות will explain shortly his interpretation of s'בא answer (in שבועות אביו that בבא בטענת אביו he is שבועה מחייב.

(from an adult) against him, is because רבנן are arguing about אבה are arguing about רבנן are according to the רבנן who maintain that when the son is making the claim, then the defendant is brazen enough to entirely deny the claim; that is why it is considered a מענת עצמו. The claim of the son is very weak since the לוה can (easily) deny it and would be פטור. The fact that the לוה admits (partially) to the claim of the son, renders it a טענת עצמו of the son has no strength without the admission of the admissio

תוספות anticipates a difficulty. The reason it is considered a (לרבנן is because the רבנן maintain that בבנו מעיז However according to ראב"י that (even) בבנו אינו מעיז, it is not considered a טענת עצמו. Why then does פעמים שאדם נשבע that ברייתא that ברייתא פעמים שאדם נשבע that ברייתא it is not a תוספות "פעמים"? עצמו responds:

והכי קאמר רבי אלעזר בן יעקב פעמים שאדם נשבע -

And this is what ראב"י stated; that occasionally a person will swear – על מה שאתם מחשיבים טענת עצמו

on a case which you (the רבנן) consider a טענת עצמו (since you maintain that (בבנו מעיז) –

אבל לדידי דאינו מעיז טענת אחרים היא -

However according to me that a person is not מעיז (even) by a son, this type of claim is considered a claim made by others and not a טענת עצמו; therefore I maintain that in such a case he is obligated to swear.¹¹

מוספות anticipates a difficulty and forewarns it.

ובסוף שבועת הדיינין (שבועות מב,א ושם) דתנן אבל נשבעין לקטן And in the end of פרק שבועת הדיינין where the משנה stated, 'however there is a requirement to swear against a claim of a 'קטן' –

ומפרש בבא בטענת אביו ורבי אלעזר בן יעקב היא

And רב explains the משנה that it is a case where the קטן is בא בטענת אביו and that that משנה follows the view of "ראב". This concludes the citation from משנה. It would seem from that גמרא that ראב" is discussing a case of a קטן (as 'שי interprets it) and he is שבועה a מחייב if he is בא בטענת אביו This contradicts what חוספות maintains that is discussing the case of a גדול, however by a קטן even if he is ראב" he is מחייב (as the אבין indicates).

תוספות explains:

¹¹ According to טענת עצמו. The אב"י and the טוענו קטן is considered מגו ישנו מוענת עצמו. The אב"י in order to explain that the חכמים disagree with אבר", since the מגו has a מגו However according to תוספות the argument between מענת עצמו is whether this case (of בבנו גדול) is considered מענה ישני, depending if or not. The purpose of citing בבנו מעיז is to explain why it is a טענת עצמו (according to the הכמים). All would seemingly agree, however, that בטענת עצמו there is no היוב שבועה.

- ההוא קטן נמי לאו דווקא אלא גדול וקרי ליה קטן משום דלגבי מילי דאבוה קטן הוא The קטן of that משנה is also not specifically a regular קטן, but rather a גדול. The משנה refers to him as a קטן because concerning the affairs of his father he is considered a קטן

כדמפרש הכא -

As the גמרא בטוענו קטן is not טענת עצמו is not טענת עצמו is not בטוענו קטן but rather בטוענו גדול.

חוספות points to a difficulty with his interpretation:

דבההיא שמעתא גופה לא מקשה על המשנה אלא על רב:

For in that גמרא itself it does not ask the question on the משנה (how can the משנה state נשבעין לקטן); but rather the question was addressed (only) to .The ממרא there only challenged רב' interpretation of נשנה; but not the interpretation of the ממרא ask directly on the משנה.

SUMMARY

_

רש"י maintains that a תוספות הבא בטענת אביו is מחייב a מחייב disagrees. רש"י therefore maintains that טענת עצמו is a טענת אביו and it is considered טענת עצמו since he is a טענת עצמו maintains that טענת עצמו is a טענת עצמו אביו בכנו מעיז since he is a טענת עצמו (לרבנן).

¹² See אליהו רבה (see, however, מהרש"ל).

 $^{^{13}}$ It may be possible that it is only a אַדָּת אָדֶּת, since it is אין who interprets the משנה בבא בטענת אביי. It is also who interprets מברא האב"י. The אמרא may have regarded it as a duplicity to repeat the questions twice; once on s'בו interpretation of the משנה and again on his interpretation of 12 רב"י. Once we asked and explained רב's interpretation of 12 ראב"י it is self understood that it applies to the משנה as well.

THINKING IT OVER

תוספות says that לית ביה ממשא לית ביא בטענת בבא בטענת אביו לית ביה ממשא הסברי זאף בבא יאין כברא לומר מטענת לית המשוא מענת קטן לית maintain that מענת קטן לית לית לית המשא הביה מששא, then why do they say that he is not required to swear for he is a משיב אבידה, they could have simply said משיב אבידה?!

2. What are the relative advantages (and disadvantages) of s'יי' and תוספות and interpretations?

_

¹⁴ See footnote # 6.